

## Η λευτεριά του Έλληνα κι η λευτεριά του ανθρώπου, παιδιά μεγάλου κόπου.



Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Από ένα εξαιρετικό στιχούργημα του Παλαμά είναι κλεμμένος ο τίτλος. («Ιερές κλεψίες» έλεγε ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, την προσφυγή στους τρανούς του Γένους). Είναι αφιερωμένο στην ημέρα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και στην ημέρα του ευαγγελισμού της πατρίδος, όταν γιορτάζουμε τα δύο «χαίρε». Το «χαίρε» του αρχαγγέλου και το «χαίρε» του εθνικού μας ποιητή.

«Σβήνουν δυο νύχτες, και δυο αυγές προβάλλουν στον αγέρα. Δυο λευτεριές που σμίγουνε μέσα στην ίδια μέρα. Δυο λευτεριές ματόβρεχτες, παιδιά μεγάλου κόπου, η λευτεριά του Έλληνα κι η λευτεριά του ανθρώπου».



Δημήτρης Νατσιός

Μια παρένθεση. Δεν θέλω να ασχοληθώ με την τρέχουσα επικαιρότητα. Γράφτηκαν και γράφονται πολλά. Ακούω πολύ κόσμο να μονολογεί: δεν βλέπω τηλεόραση με τους νεκροθάφτες δημοσιογράφους που νυχθημερόν μας κουκουλώνουν με σάβανα και ασθένειες.

Κουραστήκαμε να διαβάζουμε γνώμες αντιφατικές. Ακόμη περισσότερο τρομοκρατείται ο λαός, αντί να καθησυχάζεται, με προφητείες και αυθαίρετες προβλέψεις από αδαείς και «ου κατ' επίγνωσιν», ζηλωτές.

Θυμάμαι από το Γεροντικό μια φράση: «Το διδάξει τον πλησίον όμοιον εστί του ελέγξει», του αγίου αββά Παμβώ. Δεν ισοπεδώνω τίποτε ούτε κατακρίνω κανέναν. Εν μέσω σύγχυσης και πληθώρας γνωμών, λάμπουν και τα πραγματικά πετράδια.

Νουνεχείς και σοβαροί επιστήμονες, θεολόγοι και πιστοί άνθρωποι, γράφουν με περισσή περίσκεψη. Οι σοβαροί επιστήμονες λιώνουν στα εργαστήριά τους, οι καλύτεροι θεολόγοι είναι «τα βοτσαλάκια της ερήμου», όσοι επιδίδονται σε ανείπωτους ασκητικούς αγώνες. Αυτούς να ακούμε και να εμπιστευόμαστε και ο νούν νοείτω.

Είμαι μάχιμος δάσκαλος και με ενδιαφέρει, πρωτίστως, το τι παιδεία προσφέρουμε στα παιδιά του λαού μας. Φέτος 200 χρόνια μετά την Ευλογημένη Επανάσταση του '21, είναι μια λαμπρή ευκαιρία να σηκωθούμε λίγο ψηλότερα, να αρωματίσουμε τους μαθητές μας με την ευωδία των ηρώων.

Μαύρισε, φαρμακώθηκε η ψυχή των παιδιών εδώ και ένα χρόνο με τους εγκλεισμούς, τις απειλές, τις βλοσυρές μάσκες, τους θανάτους, την οικονομική φρίκη. Ας μπει και λίγο φως στα σπίτια και τα σχολεία. Όχι για να κρυβόμαστε υποκριτικά, αλλά γιατί ο νους των μικρών μαθητών δεν χωράει το κακό, δεν μπορεί, για να χρησιμοποιήσω μια φράση του συρμού, να το διαχειριστεί.

Γνωρίζω από την εμπειρία μου πόσο «θεραπευτική» είναι η διδασκαλία που στηρίζεται σε κείμενα βιωματικά, που αναδεικνύουν το πνευματικό περιεχόμενο της εορτής ή της επετείου.

Ένα υπουργείο, όντως εθνικής παιδείας, θα είχε ετοιμάσει ήδη και θα το διαμοιράζαμε στους μαθητές μας, ένα ανθολόγιο-αφιέρωμα στον βίο και πολιτεία των ελευθερωτών μας. Να κλείναμε, για ένα εξάμηνο, τα βαρετά και φλύαρα, άχρηστα και αντιπαιδαγωγικά βιβλία τους και να διδάσκαμε, ναι! και ως γλωσσικό μάθημα, λόγια και φράσεις του Κολοκοτρώνη συνοδευόμενα από την μάχη στα Δερβενάκια.

Λόγια του Καραϊσκάκη μαζί με την εποποιία στην Αράχωβα. Του αντρειωμένου «Δυσσέα», όταν πολιορκούσε την Ακρόπολη. Του «Ρήγα» οι στοχασμοί και «συλλογισμοί» για την ελευθερία.

Μιλάμε για την αμόμητο πίστη μας. Τι πιο ωραίο να μάθει και να κρατήσει ολοζώης στην μνήμη του, το μικρό παιδί, το παράδειγμα του Γέρου του Μοριά.

Γράφει ο μεγάλος δάσκαλος του Γένους μας, Κωνσταντίνος Οικονόμου ο εξ Οικονόμων, για την πίστη του Κολοκοτρώνη:

«Χρόνια πολλά πριν τον εύρει ο θάνατος, τον πρόβλεπε, κι ετοίμαζε την ψυχή του και μετανοούσε. Φιλιώτανε, με τους παλιούς εχθρούς του, με κάθε άνθρωπο που 'χε ψυχραθεί. Γι' αυτό το σκοπό έκαμε τελευταία και ταξίδι στα νησιά, και στο Μοριά, κι αντάμωσε τους παλιούς συναγωνιστές, φίλους, γνωρίμους του κι εχθρούς του, και συγχώρεσε και συγχωρέθηκε.

Και χαιρέτησε τον τόπο του για τελευταία φορά. Συχνά εξομολογιότανε και μεταλάβαινε. Αυτό το 'καμε και την τελευταία Μεγάλη Σαρακοστή, πριν πεθάνει». Θέλουμε να αναδείξουμε ότι ο αγώνας ήταν εθνικός, όλοι οι Έλληνες αγωνίζονται. Ότι και η προδομένη Μακεδονία μας συμμετείχε. Να, το ιστορικό παράδειγμα, που θα συγκινήσει τους μαθητές.

Η περίφημη Καρατάσaina, γυναίκα και μάνα ηρώων. Συνελήφθη, κατά την καταστροφή της Νάουσας, τον Απρίλιο του 1822 και οδηγήθηκε, μαζί με πλήθος αιχμάλωτα γυναικόπαιδα στην Θεσσαλονίκη. Πιέστηκε να αλλαξοπιστήσει. Αρνήθηκε. «Γι' αυτό», γράφει ο αυτόπτης Γάλλος Πουκεβίλ στην ιστορία του «εβύθισαν εντός σάκκου, τον οποίον είχαν γεμίσει με όφεις, την σύζυγο του οπλαρχηγού Καρατάσου.

Ο Αβδούλ Λουμπούτ ήλπιζεν ότι ο θάνατός της, θα επήρχετο κατόπιν φρικτών πόνων και βασάνων. Αλλά αι πληγαί πλήθους εχιδνών έχυσαν τόσον δηλητήριο εις τας φλέβας της μάρτυρος, ώστε περιέπεσεν εις λήθαργον και απέθανεν ανωδύνως, λυτρωθείσα ούτω των δημίων της, υπέρ των οποίων δεν έπαυσεν να προσεύχεται θερμώς, επικαλούμενη το όνομα του Θεού και της Παναγίας μέχρι της τελευταίας ώρας. Ούτως απέθνησκον αι χριστιαναί γυναίκες».

Να διδάξουμε τι σημαίνει Έλληνας πολιτικός. Ότι τούτος ο τόπος δεν μπορεί να αναστηθεί, γιατί, μετά τον Καποδίστρια, καταντήσαμε, κατά τον Μακρυγιάννη, «κοπέλια των ξένων». «... Ο γιατρός του, του είπε να βελτιώσει λίγο την τροφή του, ήταν επείγουσα ανάγκη για την υγεία του. Κι εκείνος απήντησε αποφασιστικά: Τότε μονάχα θα βελτιώσω την τροφή μου, όταν θα είμαι βέβαιος ότι δεν υπάρχει ούτε ένα Ελληνόπουλο που να πεινάει ...».

Είμαστε σε βαθύ σκοτάδι. Αλλά το βαθύ σκοτάδι προμηνύει την αυγή. Ξημερώνει, που θα πει ημερώνει, καλοσυνεύει ο Θεός την πλάση του. Ξέρουμε, εμείς οι Ρωμιοί, τον δρόμο για να βγούμε στο ξέφωτο. Και αυτό μας το δίδαξαν εκείνοι, οι μεταξένιοι ήρωές μας. Να, τι μας κανοναρχούν, από την «άκρα σιωπή» τους.

«Μεσολόγγι. Ήταν πρωί, Σάββατο του Λαζάρου, 10 Απριλίου του 1826, όταν συγκροτήθηκε το αθάνατο εκείνο συμβούλιο αποφάσεως. Ήταν ένα συμβούλιο θανάτου. Οι καπεταναίοι είχαν αναλάβει να διερευνήσουν, με ανιχνευτές την ύπαρξη μυστικού δρόμου-διόδων για ακίνδυνο πέρασμα των Ελεύθερων Πολιορκημένων στην ελευθερία. Κανένας όμως δεν έφερε ελπιδοφόρα πληροφορία.

Οι λόγχεις και οι στενωποί φυλάγονταν άγρυπνα από τους Μωχαμετάνους. Γενική ήταν η κατήφεια και η σιωπηλή θλίψη. Την σιωπή της στιγμής έσπασε η βροντώδης και σταθερή φωνή του αρχηγού της Φρουράς, του Θανάση Ραζηκότσικα.

– Υπάρχει δρόμος ωρέ!

– Ποιος είναι, στρατηγέ, και δεν τον λες τόση ώρα; Διαμαρτυρήθηκαν όλοι οι παριστάμενοι.

– Είναι ο δρόμος του Θεού, φωνάζει».

Μόνο αν βαδίσουμε τον δρόμο του Θεού, θα αναστηθούμε, θα ελευθερωθούμε ως λαός και ορθόδοξοι χριστιανοί...

17.01.2021

Πηγή: [Μαχητής Κιλκίς](#)